

[K. Axel Nielsen.]

byggeri. Sandheden er, at der ikke er rettet en sådan henvendelse.

2. I bevillingsansøgningen siges det, at der er foretaget en nøje vurdering af de modtagne tilbud såvel økonomisk som teknisk, hvilket ikke var tilfældet.

3. I samme skrivelse hedder det, at der mellem boligministeriet, finansministeriet og de kommende brugere var opnået enighed om at acceptere det fra Rasmussen & Schiøtz modtagne tilbud, uden at der samtidig gøres opmærksom på, at tilbuddet fra dette firma allerede en måneds tid forinden, nemlig ved skrivelser af 27. og 28. juni, var accepteret.

4. I en af boligministeren til finansudvalgets formand afleveret redegørelse af 19. august 1968 opstilles en række alternativer til det af Rasmussen & Schiøtz afgivne tilbud, uden at det oplyses, at der med sidstnævnte firma er sluttet endelig aftale, og uden at det oplyses, at Rasmussen & Schiøtz har stillet et betydeligt erstatningskrav i udsigt, såfremt aftalen brydes.

5. Det må vække undren og kritik, at boligministeren, da han den 6. august 1968 — for øvrigt i nærværelse af finansministeren — fik overrakt en oversigt over lokalesagen samt afskrifter af den endelige acceptskrivelse af 28. juni 1968 og konstaterede, at der ikke var overensstemmelse med henvendelsen til finansudvalget, ikke omgående sendte et nyt brev til udvalget med en redegørelse for uoverensstemmelsen.

Endelig må det give anledning til overmåde pinlig undren, at boligministeren ikke straks efter, at han den 6. august 1968 læste de to skrivelser af 27. og 28. juni, gjorde firmaet Rasmussen & Schiøtz opmærksom på, at han ikke anså staten for bundet.

Hermed har jeg begrundet forespørgslen. Jeg er sikker på, at mange både her i salen og udenfor vil lytte interesseret til statsministerens svar på forespørgslen. Det vil ikke blive forstået og ikke blive accepteret, hvis svaret bliver et afslag på ønsket om en sagkyndig vurdering.

Ordføreren for forespørgerne (Ømann)

[Forespørgsel nr. X]: Lad mig starte med konklusionen. Den må være, at det påhviler dette folketing at skaffe landet en tidsvarende administration. Det påhviler nu

statsministeren at tage initiativ til fremsættelse af et forslag med dette sigte i folketinget. Det er den hovedkonklusion, som gennemlæsningen af kommissionsdomstolens beretning giver anledning til efter SFs opfattelse.

Andre mener, det er hovedformålet at placere et ansvar, at der skal rulle et eller flere hoveder. Det katastrofale ved denne beretning er imidlertid, at strukturen i administrationen er så løs, at beretningen ikke tillader nogen klar placering af ansvaret. Beretningen dokumenterer, at vi har en slet og aldeles umoderne administrationsstruktur. Derimod beviser den ikke, at vi har slette embedsmænd. Der er ikke skygge af korruption i denne affære. Der er tegn på, at flere har udvist fantasi og udfoldet et selvstændigt initiativ, men sådanne initiativer kan ikke trives inden for strukturen. Skal vi følge reglerne, kan det godt være, der er grundlag for et par smånøser, men så synes jeg, at man i visse tilfælde, særlig hvad angår de yngre embedsmænd, måske samtidig skulle lægge et ridderkors, hvis det tages for gangbar mønt stadig væk.

På grund af omstændighederne er en sag her trukket frem i offentlighedens søgelys, men det, som befolkningen må spørge om, er: hvordan går det med de tusinde andre sager, som afgøres uden offentlighedens mellemkomst? Godt 40 pct. af nationalindkomsten passerer nu de offentlige kasser. Det er afgørende for landets trivsel og videre udvikling, at disse midler forvaltes godt. Og det er måske endda ikke det væsentligste. Det væsentligste er måske, at der er behov for at etablere et andet forhold mellem borger og administration. Det er oldnordisk at køre med en struktur og en administrationsfacon, som forudsætter et undersåtsforhold. Staten er vores, den er en del af os, ikke vor modstander. Og jeg tror, at vi trænger til et ungdomsoprør i administrationen. Jeg ved, der er en vis basis for det, for der findes mange yngre embedsmænd, som gerne ville gøre det bedre og mere moderne, hvis styrelsesstrukturen gav dem en chance derfor.

De konsekvenser, som statsministeren og regeringen hidtil har draget af denne sag, er aldeles utilstrækkelige og efter min opfattelse ikke alle lige smagfulde, hvis man